

[Guldberg.]

hesten i det sidste par dage er blevet lidt grålig i det.

Det skal siges ganske klart, at vi ikke på nogen måde tror, at socialdemokratiet ikke vil stå ved sit forlig, det er vi ganske overbevist om. Men vi skal så også fra vor side gøre opmærksom på, hvis vi synes, der kommer synspunkter frem, der efter vor opfattelse kan føre til en afvigelse fra forliget; det må vi hellere sige i tide. Der kan altså godt være problemer i den sag; jeg går ud fra, de bliver afklaret, og at vi får set, hvad forslaget går ud på, inden vi nu gør denne sidste del af boligforliget færdig.

Venstre vil være parat til nu at fortsætte arbejdet, og vi vil ganske på samme måde, som hr. Axel Ivan Pedersen gav udtryk for det, sige, at det skal gøres med respekt for de trufne aftaler; det ville også være mærkeligt andet.

Ud over det, jeg allerede har været inde på med hensyn til de sociale boligselskaber — en udvikling, der altså er kommet efter forligets afslutning — er der, som også hr. Axel Ivan Pedersen var inde på, kommet den prisudvikling, vi har haft allerede i den periode, i det års tid, der nu snart er gået, og den giver anledning til meget store betænkeligheder. Det er jo vores store bekymring, og det har vi sagt mange gange, at når vi gerne vil hjælpe lejerne med de meget høje huslejer på den ene eller den anden måde, gennem rentesikring, gennem boligsikring, eller hvad det er, så har vi en uhyggelig fornemmelse af, at historien gentager sig. Vi må desværre, når vi går tilbage og ser, hvad de forskellige støtteordninger har ført til, erkende, at det inden for det område af erhvervslivet, der her er tale om, har vist sig, at der har været rigelige kræfter til at opsure den offentlige støtte, sådan at tilskuddene, selv om de formelt starter som tilskud til lejere, i virkeligheden havner i byggeindustrien eller, som jeg har sagt det engang før fra denne talerstol, forsvinder i et nedsat arbejdstempo.

Når vi har fremhævet det så stærkt, er det, fordi man har de erfaringer i forvejen; jeg vil også gøre opmærksom på, at man i Tyskland, hvor man har anvendt en boligsikringsordning, der minder om

det, vi har drøftet her, har konstateret tilsvarende virkninger, så det må være vor opgave at se på, hvordan vi bedst muligt kan undgå at få disse virkninger. Jeg er helt klar over, at det er et konkurrencespørgsmål, og jeg mener, vi har gjort, hvad vi kunne på lovgivningsområdet, men der er i hvert fald en række ting, man nok må se nærmere på.

Den agitation, der har været ført mod boligforliget, har selvfølgelig haft let spil. Det er ikke så mærkeligt. Men det er, som om man har glemt — og jeg synes da, det er værd at pege på — at når man skal skaffe rimelige forhold på boligmarkedet, så er det ikke alene — selv om det er det første og vigtigste — et spørgsmål om at få skaffet det tilstrækkelige antal anstændige boliger — uden det kan det jo aldrig klares — men så er det også et spørgsmål om at få afskaffet den forskelsbehandling, der er og har været nu i mange, mange år mellem lejerne indbyrdes, en forskel, som i høj grad har været et handicap for de unge og for de nye lejere; og der vil ikke kunne skabes retfærdighed på det område på anden måde end den, vi er blevet enige om. Teknisk kan man gøre det på andre måder — jeg mener også, der var nogle, der var bedre — men selve målet og resultatet af det: at få udjævnet forskellen mellem lejerne i boliger, der i virkeligheden har det samme værd, kan man ikke komme uden om. Det er vel det, agitationen har været ført imod, når det kommer til stykket, og det er klart, at så angriber man selvfølgelig den fremgangsmåde, vi nu har måttet blive enige om. Man kunne jo godt have lyst til nu bagefter at høre lidt nærmere om, på hvilke andre måder man fra anden side ville have løst ikke bare spørgsmålet om at skaffe nogle flere boliger, men hvorledes man ville have fjernet forskelsbehandlingen i de gamle boliger med helt forskellige huslejeniveauer uden at udjævne dem. Det mener jeg kan blive meget vanskeligt at svare på.

Vi er fra venstres side indstillet på at gøre lovgivningen ifølge boligforliget færdig, og vi er indstillet på at gøre det inden for de gældende aftaler. Hr. Axel Ivan Pedersen nævnte, at man altid kan tale om måden at gøre det på, og det er jeg da enig i. Hvorfor skulle man ikke kunne det? Det kan godt være, der er ting, som vi kan finde frem til,